

Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi.

Swipe to change

bulgară

Succesiunile

Bulgaria

Această fișă informativă a fost realizată în colaborare cu Consiliul Notariatelor din UE (CNUE).

1 Cum se redactează dispoziția pentru cauză de moarte (testament, testament conjunctiv, pact asupra unei succesiuni viitoare)?

Orice persoană cu vârsta de cel puțin 18 ani și cu discernământ poate dispune de bunurile sale după deces prin testament. Testatorul poate să dispună împărțirea întregului său patrimoniu prin testament. Testamentele pot fi olografe (scrise integral de mâna testatorului și semnate de către acesta) sau notariale, și anume întocmite de către un notar în prezența a doi martori.

Testamentul olograf trebuie să fie scris integral de mâna testatorului. Acesta trebuie să fie datat și semnat de către testator. Semnătura trebuie să fie plasată după dispozițiile testamentare. Testamentul poate fi predat unui notar într-un plic sigilat spre păstrare. În acest caz, notarul întocmește o declarație de custodie a plicului. Declarația este semnată de către testator și de către notar și este înregistrată într-un registru special.

Testamentul notarial este elaborat de către notar în prezența a doi martori.

Testatorul își exprimă voința oral în fața notarului, iar acesta din urmă consemnează declarația în scris, astfel cum a fost pronunțată. Notarul citește apoi testatorului cele consemnate în prezența martorilor. Notarul ia act de îndeplinirea acestor formalități în testament, precizând locul și data la care a fost întocmit acesta. Ulterior, testamentul este semnat de către testatori, martori și notar. Atunci când întocmește testamentul notarial, notarul acționează în conformitate cu articolul 578 alineatele (1) și (2) din Codul de procedură civilă.

Dacă testatorul nu poate semna testamentul, acesta trebuie să indice motivul pentru care nu poate face acest lucru, iar notarul consemnează declarația respectivă înainte de a da citire testamentului.

2 Ar trebui ca dispoziția să fie înregistrată și, dacă da, în ce mod?

De la modificarea Regulamentului privind înregistrarea la 1 ianuarie 2001, trebuie să se înregistreze transcrierile testamentelor publicate privind bunuri imobile sau drepturi de proprietate asupra unor bunuri imobile.

3 Există restricții asupra libertății de a dispune pentru cauză de moarte (rezervă succesorală, de exemplu)?

Soțul supraviețuitor/soția supraviețuitoare și copiii persoanei decedate sau, în lipsa descendenților, părinții acesteia, au dreptul la o rezervă succesorală.

Dacă testatorul are descendenți, soțul supraviețuitor/soția supraviețuitoare sau părinții supraviețuitori, testatorului nu îi este permis să efectueze o donație sau să dispună de bunurile sale într-un mod care ar afecta rezerva succesorală a acestora. Rezervele succesoriale ale beneficiarilor pot reprezenta până la cinci șesimi din bunuri în cazul în care defunctul lasă în urmă un soț și doi sau mai mulți copii. Bunurile care nu fac parte din rezerva succesorală pot fi atribuite de testator astfel cum dorește acesta.

Dacă nu există soț supraviețuitor/soție supraviețuitoare, descendenții (inclusiv copiii adoptați) beneficiază de următoarele cote-părți: în cazul în care există un singur copil, acesta sau descendenții săi primesc o jumătate din patrimoniul succesoral; în cazul în care există doi sau mai mulți copii, aceștia sau descendenții lor primesc două treimi din patrimoniul succesoral al testatorului.

Dacă există atât descendenți, cât și soț supraviețuitor/soție supraviețuitoare, rezerva succesorală a soțului/soției este egală cu cea a fiecărui copil. În acest caz, cota disponibilă reprezintă o treime din patrimoniul succesoral în cazul unui singur copil, un sfert din patrimoniul succesoral în cazul în care există doi copii și o șesime din patrimoniul succesoral în cazul în care există trei sau mai mulți copii.

Dacă testatorul nu lasă în urmă descendenți, rezerva succesorală a soțului/soției reprezintă jumătate din patrimoniul succesoral în cazul în care acesta /aceasta este singurul moștenitor sau o treime din patrimoniul succesoral în cazul în care există și părinții supraviețuitori ai defunctului.

Părintele sau părinții supraviețuitori au dreptul la o treime din patrimoniul succesoral.

4 În cazul în care nu există o dispoziție pentru cauză de moarte, cine moștenește și în ce proporție?

Următoarele principii se aplică succesiunii *ab intestat*, în funcție de caz:

În cazul în care defunctul era necăsătorit și nu avea copii, vin la succesiune părinții supraviețuitori. Dacă ambii părinți trăiesc, ei moștenesc cote-părți egale (articolul 6 din Legea privind succesiunea). În cazul în care defunctului i-au supraviețuit doar ascendenți de gradul doi sau mai îndepărtați, ascendenții cei mai apropiați moștenesc cote-părți egale (articolul 7 din Legea privind succesiunea). În cazul în care există numai frații/surori supraviețuitori/supraviețuitoare, aceștia/acestea moștenesc cote-părți egale [articolul 8 alineatul (1) din Legea privind succesiunea]. În cazul în care urmași sunt frați sau surori și ascendenți de gradul doi sau mai îndepărtați, cei dintâi primesc două treimi din masa succesorală, iar cei din urmă o treime [articolul 8 alineatul (2) din Legea privind succesiunea].

În cazul în care defunctul era necăsătorit, însă există copii supraviețuitori, aceștia moștenesc cote-părți egale [articolul 5 alineatul (1) din Legea privind succesiunea]. Cota-parte a unui copil antedecedat este transferată descendenților acestuia în ordinea succesiunii (principiul reprezentării).

În cazul în care defunctul lasă în urmă un soț/o soție și nu există copii, ascendenți, frați/surori moștenitori sau descendenți ai acestora, soțul/soția moștenește întreaga masă succesorală (articolul 9 din Legea privind succesiunea).

În cazul în care soțul/soția moștenește bunurile defunctului împreună cu ascendenții sau frații/surorile defunctului ori descendenții acestora, soțul/soția moștenește jumătate din masa succesorală, cu condiția ca succesiunea să aibă loc la mai puțin de 10 ani după căsătorie. În caz contrar, soțul/soția primește două treimi din masa succesorală. În cazul în care soțul/soția moștenește bunurile defunctului împreună cu ascendenții și frații/surorile defunctului sau descendenții acestora, soțul/soția moștenește o treime din masa succesorală în primul caz și două treimi în cel de al doilea caz.

În cazul în care defunctul lasă în urmă un soț/o soție și copii, soțul/soția și copiii moștenesc cote-părți egale [articolul 9 alineatul (1) din Legea privind succesiunea].

5 Care este autoritatea competentă:

5.1 În materie de succesiune?

Nu există nicio procedură specifică de acceptare a succesiunii de către un moștenitor.

Persoana care se află în posesia unui testament olograf trebuie să facă demersuri în vederea publicării acestuia de către un notar de îndată ce ia cunoștință de decesul testatorului.

Orice parte interesată poate depune o cerere la instanța districtuală în a cărei rază teritorială s-a deschis succesiunea în vederea stabilirii unui termen limită pentru publicarea de către notar.

Notarul publică testamentul prin întocmirea unei declarații cuprinzând descrierea stării în care se află testamentul și o mențiune privind desigilarea acestuia. Declarația este semnată de către persoana care a prezentat testamentul și de către notar. Hârtia pe care este scris testamentul se anexează la declarație și pe fiecare pagină se consemnează inițialele persoanelor menționate mai sus.

În cazul în care testamentul a fost predat notarului spre păstrare [articolul 25 alineatul (2) din Legea privind succesiunea], acțiunile menționate anterior sunt realizate de către notar.

5.2 să primească o declarație de renunțare sau de acceptare a unei succesiuni?

Succesiunea are loc după acceptarea testamentului. Acceptarea produce efecte la deschiderea succesiunii.

Testamentul poate fi acceptat prin depunerea unei cereri în scris la instanța districtuală din districtul în care s-a deschis succesiunea. În acest caz, acceptarea se consemnează într-un registru special.

Testamentul se consideră acceptat, de asemenea, în cazul în care un moștenitor întreprinde o acțiune care indică în mod clar intenția sa de a accepta succesiunea sau în cazul în care un moștenitor tănuiește bunuri moștenite. În cel din urmă caz, moștenitorul își pierde dreptul la cota-parte care îi revine din bunurile tănuite.

La cererea oricăreia dintre părțile interesate, judecătorul din cadrul instanței districtuale stabilește, după ce a citat persoana care are dreptul la moștenire, un termen-limită pentru a accepta succesiunea sau a renunța la aceasta. În cazul în care s-a intentat o acțiune împotriva moștenitorului, termenul este stabilit de instanța sesizată.

În cazul în care moștenitorul nu răspunde în termenul stabilit, acesta pierde dreptul de a accepta succesiunea.

Declarația de acceptare este înregistrată în registrul special al instanței.

Declarația de renunțare la succesiune urmează aceeași procedură și este înregistrată în același mod.

5.3 să primească o declarație de renunțare sau de acceptare a unui legat?

Se aplică procedura de acceptare sau de renunțare la succesiune.

5.4 să primească o declarație de renunțare sau de acceptare a unei rezerve succesoriale?

Nu există nicio procedură specială de renunțare sau de acceptare a unei rezerve succesoriale. Un moștenitor care are dreptul să primească o cotă-parte, și nu întreaga masă succesorală, datorită unor legate sau donații, poate să se adreseze instanței pentru a reduce legatele și donațiile respective la valoarea necesară pentru a completa rezerva succesorală după recuperarea legatelor și a donațiilor către moștenitorul în cauză, cu excepția donațiilor obișnuite.

În cazul în care un moștenitor a cărui rezervă succesorală este afectată în mod negativ își exercită drepturile de succesiune împotriva unor persoane care nu sunt moștenitori legali, moștenitorul trebuie să fi acceptat succesiunea sub beneficiu de inventar.

În scopul stabilirii cotității disponibile și a valorii rezervei succesoriale a moștenitorului, toate activele care aparțineau testatorului la momentul decesului sunt incluse în masa succesorală după deducerea datoriilor și după eventuala creștere a succesiunii, în conformitate cu articolul 12 alineatul (2) din Legea privind succesiunea. Se adaugă apoi donațiile, cu excepția donațiilor obișnuite, în funcție de statutul lor în momentul în care au fost acordate și în funcție de valoarea lor în momentul deschiderii succesiunii, în cazul bunurilor imobile, sau în momentul în care au fost oferite, în cazul bunurilor mobile.

Dispozițiile testamentare se reduc în mod proporțional, fără a face vreo diferențiere între moștenitori și legatari, cu excepția cazului în care testatorul a stabilit altfel.

6 Scurtă descriere a procedurii de soluționare a unei succesiuni în temeiul legislației naționale, inclusiv pentru lichidarea patrimoniului succesoral și pentru partajul bunurilor (trebuie furnizate și informații din care să reiasă dacă procedura de succesiune este deschisă de o instanță sau de altă autoritate competentă din proprie inițiativă)

Principalele modalități de lichidare a unui patrimoniu succesoral sunt partajul judiciar sau partajul voluntar. Fiecare coproprietar are dreptul la partaj, indiferent de dimensiunea cotei-părți care îi revine.

Partajul voluntar se realizează cu consimțământul tuturor coproprietarilor și ia forma unui contract. În conformitate cu articolul 35 alineatul (1) din Legea privind proprietatea, partajul voluntar al bunurilor mobile în valoare de peste 50 BGN sau al bunurilor imobile trebuie să fie consemnat în scris, iar semnăturile trebuie să fie autentificate de către un notar. În cazul partajului voluntar, cota-parte teoretică a fiecărui coproprietar din patrimoniul succesoral comun devine un drept de proprietate separat și independent asupra unei cote-părți reale din bunurile deținute în comun.

Partajul judiciar se desfășoară în conformitate cu procedurile speciale reglementate de articolul 341 și următoarele din Codul de procedură civilă. Nu există niciun termen de prescripție pentru solicitarea partajului. Aceste proceduri contencioase implică două etape.

Prima etapă se referă la admisibilitatea partajului.

Moștenitorul care solicită partajul înaintează o cerere scrisă la instanța districtuală, la care se anexează:

1. certificatul de deces al testatorului și un certificat de moștenitor;
2. un certificat sau alte dovezi scrise cu privire la patrimoniul succesoral;
3. copii după cerere și după documentele anexate la aceasta, pentru ceilalți moștenitori.

În cadrul primei ședințe de judecată, orice alt moștenitor poate solicita includerea altor active în patrimoniul succesoral. Tot în cadrul primei ședințe de judecată, orice moștenitor poate contesta dreptul unui alt moștenitor de a participa la partaj, valoarea cotei-părți a acestuia din urmă sau includerea anumitor active în patrimoniul succesoral.

În cadrul procedurilor de partaj, instanța judecă litigiile referitoare la origine, adopții, testamente, autenticitatea unor probe scrise sau cereri de reducere a părții atribuite prin testament sau a donațiilor.

Prima etapă se încheie cu o hotărâre privind admisibilitatea partajului. Curtea stabilește activele care vor fi împărțite și persoanele între care se împart acestea, precum și cota-parte a fiecărui moștenitor. Atunci când declară un partaj de bunuri mobile ca fiind admisibil, instanța hotărăște, de asemenea, persona participantă la partaj care va primi bunul.

În aceeași hotărâre sau într-o hotărâre ulterioară, în cazul în care unul sau mai mulți moștenitori nu utilizează patrimoniul succesoral în conformitate cu drepturile lor succesoriale, instanța poate, la cererea unui moștenitor, să stabilească moștenitorii care urmează să folosească activele și activele care urmează să fie utilizate pe parcursul perioadei în care se soluționează partajul sau sumele pe care utilizatorii trebuie să le plătească celorlalți moștenitori în schimbul dreptului de a utiliza activele respective.

A doua etapă constă în partajul în sine. Se stabilesc cotele-părți și se alocă active specifice care urmează să fie deținute exclusiv și individual de către persoanele care participă la partaj. Acest lucru se realizează prin întocmirea unei declarații de partaj și prin tragere la sorți. Instanța întocmește declarația de

partaj pe baza avizului unui expert, în conformitate cu Legea privind succesiunile. După întocmirea proiectului de declarație de partaj, instanța citează părțile pentru a le prezenta declarația și pentru a audia obiecțiile acestora. Ulterior, instanța elaborează și adoptă declarația de partaj definitivă printr-o hotărâre judecătorească. După intrarea în vigoare a hotărârii privind declarația de partaj, instanța citează părțile în vederea tragerii la sorți. Instanța poate împărți patrimoniul succesoral între persoanele îndreptățite fără tragere la sorți în cazul în care constituirea cotelor-părți și tragerea la sorți se dovedesc imposibile sau prezintă prea multe dezavantaje.

În cazul în care un activ este indivizibil și nu poate fi inclus în nicio cotă-parte, instanța dispune vânzarea acestuia în cadrul unei licitații publice. Părțile la partaj pot să prezinte oferte în cadrul licitației publice.

În cazul în care activul indivizibil este o locuință care făcea parte dintr-o comunitate matrimonială de bunuri desfăcută prin divorț sau prin decesul unuia dintre soți și în cazul în care soțul/soția supraviețuitor/supraviețuitoare sau fostul soț/fosta soție investit/ă cu drepturi părintești asupra copiilor rezultați din căsătorie nu are nicio locuință proprie, instanța poate, la cererea soțului/soției respectiv/e, să considere locuința în cauză drept o cotă-parte și să includă în cotele-părți ale celorlalte persoane participante la partaj alte bunuri sau sume în numerar.

În cazul în care activul indivizibil este o locuință, orice parte la partaj care locuia în locuința respectivă în momentul în care a fost deschisă succesiunea și care nu are nicio altă locuință poate solicita ca locuința în cauză să fie inclusă în cota-parte care îi revine, despăgubind celelalte persoane participante la partaj cu alte active sau în numerar. În cazul în care mai multe persoane participante la partaj îndeplinesc aceste condiții și revendică proprietatea asupra locuinței în cauză, se acordă prioritate persoanei care oferă prețul cel mai ridicat.

Cererea de atribuire poate fi depusă cel mai târziu în cadrul primei ședințe de judecată, după ce hotărârea instanței cu privire la admisibilitatea partajului devine executorie. Activul este evaluat la valoarea sa reală.

În cazul despăgubirii în numerar, plata, inclusiv dobânda legală, trebuie să fie efectuată în termen de șase luni de la data la care intră în vigoare hotărârea de atribuire.

Persoana participantă la partaj care a primit activul în cota-parte care i se cuvenea devine proprietar în cazul în care efectuează plata compensatorie în numerar, împreună cu dobânda legală, în termenul prevăzut. Dacă suma nu este achitată în termenul stabilit, hotărârea de atribuire devine nulă și neavenită prin lege, iar activul este oferit spre vânzare în cadrul unei licitații publice. Activul poate fi atribuit unei alte persoane participante la partaj care îndeplinește cerințele și care a solicitat alocarea în termenul stabilit, fără a oferi activul respectiv spre vânzare la licitație publică, cu condiția ca persoana în cauză să plătească imediat suma stabilită în urma evaluării, din care se deduce valoarea cotei-părți care i se cuvine. Încasările sunt împărțite între ceilalți participanți la partaj în mod proporțional.

Procedura de partaj judiciar poate fi încheiată și patrimoniul poate fi lichidat printr-un acord încheiat de către părți și aprobat de instanță.

7 Cum și când devine cineva moștenitor sau legatar?

O persoană devine moștenitor sau legatar în momentul în care acceptă succesiunea. Înainte de a accepta succesiunea, persoana care are drept de moștenire asupra activelor poate administra patrimoniul succesoral și poate întreprinde acțiuni legate de posesiune cu scopul de a păstra patrimoniul respectiv.

8 Preiau moștenitorii datorile defunctului și, dacă da, în ce condiții?

Obținând cota-parte relevantă (cota-parte indiviză) din patrimoniul succesoral al defunctului, fiecare moștenitor sau legatar dobândește o cotă-parte noțională din activele și datorile testatorului incluse în patrimoniul succesoral.

În funcție de dimensiunea cotei-părți care li se cuvine, moștenitorii care au acceptat succesiunea sunt răspunzători de datorile de care este grevată succesiunea.

Un moștenitor care a acceptat succesiunea pe baza unei descrieri detaliate este răspunzător numai în limita valorii bunurilor primite drept moștenire.

Acceptarea succesiunii pe baza unei descrieri detaliate trebuie să fie declarată în scris în fața unui judecător din cadrul unei instanțe districtuale, în termen de trei luni de la data la care moștenitorul a luat cunoștință de deschiderea succesiunii. Judecătorul respectiv poate prelungi termenul-limită cu până la trei luni. Acceptarea este înregistrată în registrul special al instanței.

Persoanele aflate în incapacitate juridică, organizațiile guvernamentale și neguvernamentale acceptă succesiunea numai pe baza unei descrieri detaliate.

În cazul în care un moștenitor acceptă succesiunea pe baza unei descrieri detaliate, ceilalți moștenitori pot beneficia de aceasta, fără a aduce atingere dreptului lor de a accepta sau a renunța la succesiune.

Descrierea detaliată este întocmită în conformitate cu Codul de procedură civilă.

9 Ce documente și/sau informații sunt necesare de obicei pentru înregistrarea bunurilor imobile?

Transcrierile testamentelor publicate privind bunurile imobile și drepturile asupra bunurilor imobile trebuie să fie înregistrate. În cazul testamentelor universale, existența unui bun imobil în districtul aflat în competența instanței relevante este atestată printr-o declarație care poartă semnătură beneficiarului, autentificată de către un notar, și care identifică bunurile imobile de care beneficiarul are cunoștință în districtul aflat în competența instanței respective.

Declarația se prezintă, împreună cu testamentul, judecătorului însărcinat cu înregistrarea din districtul în care este situat bunul imobil respectiv.

Judecătorul însărcinat cu înregistrarea solicită registraturii din locul în care se află bunul imobil să înregistreze declarația, introducând actele care fac obiectul înregistrării în registre accesibile publicului.

Două exemplare legalizate ale testamentelor privind bunuri imobile și drepturi asupra unor bunuri imobile se anexează la cererea de înregistrare.

9.1 Este numirea unui administrator obligatorie sau obligatorie la cerere? Dacă ea este obligatorie sau obligatorie la cerere, ce demersuri trebuie efectuate?

Nu este obligatoriu să se numească un administrator. Testatorul poate desemna una sau mai multe persoane cu capacitate juridică să acționeze în calitate de administratori.

La cererea oricărei părți interesate, judecătorul din cadrul instanței districtuale în a cărei rază teritorială s-a deschis succesiunea poate stabili un termen-limită până la persoana desemnată poate să accepte numirea. În cazul în care termenul expiră și persoana desemnată nu a acceptat numirea, se consideră că aceasta a renunțat la dreptul de a accepta.

Judecătorul din cadrul instanței districtuale poate elibera administratorul de responsabilitățile sale dacă acesta din urmă este neglijent sau se află în incapacitate de muncă sau dacă acționează într-un mod incompatibil cu încrederea care i-a fost acordată ca administrator.

9.2 Cine este îndrituit să execute dispoziția pentru cauză de moarte lăsată de defunct și/sau să administreze patrimoniul succesoral?

A se vedea răspunsul la întrebarea anterioară.

În cazul în care defunctul nu a elaborat niciun testament legal sau nu a numit un administrator pentru testamentul său, orice persoană care are drept de moștenire poate să administreze activele și să facă demersuri legate de posesiune în vederea păstrării acestora până la acceptarea succesiunii.

9.3 Ce competențe are un administrator?

Administratorul trebuie să elaboreze o descriere detaliată a activelor și să invite moștenitorii și legatarii să asiste la această prezentare.

Administratorul intră în posesia patrimoniului succesoral și îl administrează în măsura în care acest lucru este necesar pentru executarea dispozițiilor testamentare.

Administratorul nu are competența de a înstrăina bunuri, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar și permis de către judecătorul din cadrul instanței districtuale, care se pronunță în acest sens după audierea moștenitorilor.

10 Ce documente sunt eliberate de obicei, în temeiul legislației naționale, în cursul sau la finalul unei cauze de succesiune pentru atestarea statutului și a drepturilor beneficiarilor? Au aceste documente efecte probatorii specifice?

Dacă testatorul a lăsat în urmă un testament olograf, notarul publică testamentul și întocmește o declarație în care descrie starea testamentului și menționează faptul că acesta a fost desigilat.

Moștenitorii legali sunt confirmați prin eliberarea unui certificat de moștenitor de către primarul localității în care defunctul a avut ultimul domiciliu stabil. Certificatele de moștenitor se eliberează numai în raport cu persoanele care erau înregistrate în registrul de evidență a populației la data decesului și cu persoanele pe numele cărora s-a eliberat un certificat de deces.

Certificatul este eliberat în conformitate cu articolul 24 alineatul (2) din Legea privind starea civilă și cu articolul 9 din Regulamentul privind emiterea de certificate pe baza registrului de evidență a populației. Certificatul se eliberează moștenitului legal, reprezentantului juridic al acestuia sau unor terțe părți, cu condiția ca acestea din urmă să aibă nevoie de certificat cu scopul de a-și exercita competențele legitime sau să fie autorizate în mod explicit în acest sens printr-o procură legalizată.

Următoarele documente sunt necesare pentru eliberarea certificatului:

- o cerere, completată utilizând formularul centrului de informare al Stării Civile (GRAO), în care se precizează datele moștenitorilor defunctului; cererea trebuie să fie depusă de către un moștenitor sau o persoană împuternicită de către un moștenitor;
- o copie după certificatul de deces (în cazul în care acesta este eliberat de o altă municipalitate);
- actul de identitate al solicitantului;
- o procură legalizată, în cazul în care cererea este depusă de un reprezentant autorizat.

Ultima actualizare: 11/12/2015

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.